

Zondag 6 mei 9.30 uur: 6e zondag van Pasen: Geloven in liefde

Lezingen: Handelingen 10,25-26.34-35.44-48 en Johannes 15,9-17

6 mei 2018

Joost Koopmans

In het boekje 'Woorden van rouw' ten dienste van een uitvaart, lees ik de volgende tekst:

Als dit het eind is

en verder niets,

dan is er leegte,

gemis, verdriet en tranen om wat eens was en niet meer is.

Maar er is meer

dan lijf en leden, veel meer.

Want wat een mens bezielt,

dat is, dat was,

zijn geest, zijn kracht, zijn denkvermogen, alle gaven van zijn hart:

zijn goedheid grenzeloos,

de sterkte van zijn woord,

zijn hartelijk gebaar, zijn spreken, vlug of

juist bedachtzaam,

zijn zwijgen

soms veelzeggend.

Dat alles leeft,

leeft voort in die hem kenden, die van hem hielden,

en blijven houden

omdat zijn geest

nooit, nooit vergaat.

Zegt de auteur van deze tekst (H. Kerckhoffs) eigenlijk niet hetzelfde als wat Johannes ons in zijn Evangelie van vandaag vertelt?

Dat je de herinnering aan iemand levend houdt, als je verder leeft in zijn of haar geest? Als iemand pas gestorven is, kun je dat nog niet zo goed zien. Het is de tijd van rouw – gemis.

Sommige mensen blijven daarin helaas steken. Ze koesteren het verlies zó, dat het hen verstikt en eenzaam maakt. Maar zou jouw geliefde, jouw dierbare dode dit zo gewild hebben? Dat je wegwijnt, in een isolement geraakt, en anderen op den duur tot last bent?

Aanvankelijk hadden Jezus' leerlingen zich afgesloten van de wereld na het heengaan van hun leraar. We weten het. Ze waren bang voor de autoriteiten, die hem hadden geëxecuteerd en die de beweging rondom hem in de kiem wilden smoren. Zijn wij, de leerlingen anno 2018 ook nog bang om er voor uit te komen dat we hem volgen?

Weliswaar vieren wij Pasen, al meer dan 2000 jaar: hij leeft, halleluia!

Maar merken we daar iets van? Steeds minder mensen lijken een boodschap aan Jezus te hebben, tot in je eigen gezin/familie toe. Zie dan maar eens enthousiast te blijven.

We leven in een sterk veranderende wereld. Naast vervlakking zien we in onze tijd ook nog talloze andere levensvisies opkomen, naast de christelijke levensovertuiging. Met de betrekkelijkheid van hun eigen positie weten veel gelovigen geen raad.

De een haakt af, de ander trekt zich terug in een heilige rest of maakt zich los van de katholieke kerk. Deze versplintering is niet de bedoeling van het Evangelie.

Als leerlingen van Christus worden wij juist opgeroepen om op tocht te gaan en duurzame vrucht voort te brengen. En de meest duurzame vrucht heet 'liefde'. Dat woord 'liefde' vraagt om uitleg.

Want waar wij voor de verschillende soorten liefde maar één woord kennen, kent het Grieks – waarin het Evangelie is geschreven – er 3 woorden voor:

- philia: dat is de liefde op grond van vriendschap;
- eros: liefde op grond van aantrekkingskracht;

- agapè: dat is de belangeloze liefde – zomaar gegeven – onverdiend. Dat is de liefde waar Jezus het over heeft als hij zegt dat we elkaar moeten liefhebben. Het is de liefde waarmee God ons liefheeft, zonder aanzien des persoons. Daarom schenkt Hij zijn Geest net zo goed aan heidenen als aan zijn uitverkoren volk.

“Hebt elkaar lief met de agapè”, dat is Jezus' geestelijk testament. Eigenlijk zijn het simpele daagse dingen waar het om gaat: dat je de dingen die je doet op de goede manier doet, zodat aderen tot hun recht komen, zodat jezelf tot je recht komt.

Mens en mogen dan afhaken van hun geloof, of op zoek zijn naar andere levensvisies, het aparte, het eigene van onze christelijke godsdienst is de zich wegschenkende liefde zonder voorwaarde vooraf. Yoga en meditatie bijvoorbeeld zijn nuttig om stress te verminderen en tot jezelf te komen, maar ze geven geen antwoord op de diepmenselijke noties naar compassie, solidariteit, schuld en vergeving.

We kunnen denken dat we als christenen maar weinig voorstellen in deze wereld – maar als we de agapè – ons handelsmerk – voorleven en doorgeven, dan zal de Geest van Jezus Christus overleven, ja, dan blijft Pinksteren niet beperkt tot die éne keer, toen in Jeruzalem.